

РЕШЕНИЕ

№ 2575

гр. София, 17.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав,** в публично заседание на 16.07.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5138** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.233 от Закона за министерството на вътрешните работи (МВР).

Делото е образувано по жалба на Л. Н. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], против заповед рег. № з-184/02.05.2012 г. на началник на сектор „Охранителна полиция” при 02 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателката е наложено дисциплинарно наказание "писмено предупреждение".

В жалбата са изложени твърдения за допуснати нарушения на изискванията за съдържание на заповедта тъй като не било посочено фактическо основание за налагането на наказанието, не било достатъчно само позоваването на правни норми, които органът счита за нарушени, по които съображения иска съдът да приеме неяснота на мотивите, по които е наложено наказанието и поради това неяснота на волята на дисциплинарно- наказващия орган.

Твърди се и неправилно приложение на материалния закон - принципа за законустановеност при налагането им, а поради посочените пороци на съдържанието, не могло да се вземат предвид факти, относими към преценката на критериите по чл.229, ал.2 ЗМВР за определяне на вида и размера на наказанието - тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител.

Излага се и доводи за маловажност по чл.225, ал.1 ППЗМВР, в който случай се налагало дисциплинарно наказание "мъмрене" - поради незначително отклонение от изискванията, но тази преценка също било невъзможно да се извърши поради неяснота по фактите при описанието на дисциплинарното нарушение в обжалваната заповед. Посочена била законова разпоредба без обозначаване на нормативен акт, което също съставлявало незаконосъобразност, както и връчването на обжалваната заповед по време на разрешен ученически отпуск. Невъзможността да разбере за какво точно деяние и на какво основание е наложено наказанието представлявало и пречка да осъществи правото си на защита и да прецени дали е спазен закона. Нарушенията счита за съществени без възможност да бъдат санирани, тъй като не било предвидено заместващо ги правило на закона.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез упълномощен адвокат М. от САК - по посочените в същата съображения, претендират се и разноси.

ОТВЕТНИКЪТ - началник на сектор „Охранителна полиция” при 02 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез упълномощен представител – юрисконсулт Г., оспорва жалбата, като се иска същата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. В подробно становище – отговор на жалбата, се твърди установеност на деянието от фактическа страна, спазването на процедурата и съответствието на заповедта с материалния закон.

По делото са приети доказателствата по административната преписка, допълнително са представени под опис към молба от 14.06.2012г.

Съдът като обсъди приетите доказателства по делото, доводите и възраженията на страните, и като извърши служебно проверка на оспорения административен акт съгласно задължението си по чл.168, ал.1 АПК за законсъобразност на всички основания по чл.146 АПК, приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата, с дата 15.05.2012г., е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК , предвид датата на връчване на обжалваната заповед – 07.05.2012г. Същата е подадена и от надлежна страна – адресат на оспорения акт, с право и интерес от оспорването, с оглед на което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По фактите:

Обжалваната Заповед № з -184/02.05.2012г. е издадена от началник Сектор „Охранителна полиция” при 02 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи (02 РУП при СДВР), с която на основание чл. 226, ал.1, т.2 ЗМВР вр. чл. 226, ал.1, т.3 предложения второ и трето, т. 5 и т. 7 от ППЗМВР, на жалбоподателката Л. П., в качеството ѝ на полицай в група „ООР”, сектор „Охранителна полиция” при 02 РУП, - СДВР, е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение” за срок от три месеца, същата е и предупреждена, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл.226, ал.1 ППЗМВР в срока на наложеното наказание, ще и бъде наложено по-тежко дисциплинарно наказание.

В заповедта е прието по фактите, че на 16.04.2012г. жалбоподателката за времето от 10:45ч. до 11:00 ч. в района на Ц. автогара – [улица], при спиране и проверка на лица и водач на МПС е реализирала нарушения на служебната дисциплина и вменени служебни задължения. Дисциплинарно-наказващият орган е приел, че извършеното от жалбоподателката представлява нарушение на следните разпоредби

1. Член 121 и чл.122, ал.1- от Инstrukция рег.№ 13-2295/08.12.2006г. за патрулно постовата дейност на МВР (л. 38 от делото). Съгласно първата разпоредба нарядите са задължени да обхождат обслужваната територия, като спазват установъчните пунктове и часови графици, по ред, указан в инструкцията по чл. 64 - за „изпълнение на патрулно-постовата дейност. С втората разпоредба е въведено задължение на нарядите за своевременно уведомяване на ОДЧ при извършване на проверка на лица, МПС и при констатиране на престъпления и нарушения на обществения ред.

Съгласно представен списък на л. 20 от делото, жалбоподателката е запозната с инструкцията.

2. Точка 6 от Заповед рег.№ 3—20281/27.11.2009г. на директора на СДВР (л. 59) за определяне на реда за работа при осъществяване на контролна и административно-наказателна дейност, според която разпоредба при извършване на проверки на лица и ППС, съответните служители спазват точно определен ред на действия, сред които на първо място е доклад в ОДЧ за предприемане на проверка. На л. 61 е представен списък за запознаване със заповедта, по т. 25 - се съдържат имената на жалбоподателката и подпис.

3. Точка 3.3 от "Тактическия модел за действия на полицейските органи при проверка на превозни средства, водачи и пътниците в тях" с рег.№ 2489/21.04.1998г.". Относно изрични указания на съда за представянето на тактическия модел, в молба от 14.06.2012г. на ответника се съдържат изявления, че на 16.02.2012г. е проведено обучение под формата на лекция във връзка с тактическия модел за действия на полицейските органи при проверка на превозни средства, водачите и пътниците в тях – по тематичен план, изготвен от СДВР за 02 РУП, в което към тази дата жалбоподателката е заемала длъжност. Същата не е присъствала на обучението, тъй като за периода от 15.02.2012г. до 28.02.2012г. е била в отпуск по болест съгласно представени два болнични листове. По делото не е установено от ответника съдържанието на посочената разпоредба от Тактическия модел, както и че жалбоподателката е запозната с нея, съгласно задължението му по чл. 170, ал.1 АПК, изрично указано му от съда – да докаже фактите, посочени в мотивите на заповедта и спазването на законовите изисквания.

В мотивите на заповедта е посочен начина на установяване на нарушението - извършена на същата дата проверка (негласно наблюдение) от конкретни служители на 02 РУП -СДВР, както и изготвената справка за проверката 18.04.2012г. по описа на 02 РУП-СДВР, в която се съдържа описание на извършените фактически действия от жалбоподателката на 16.04.2012г. жалбоподателката за времето от 10:45ч. до 11:00 ч., с която последната се е запознала на 20.04.2012г. В справката от проверката - на л. 6 от делото, са описани следните факти от проверяващите:

-При осъществено негласно наблюдение върху дейността на полицейски патрул (ПП) № 53/1 в състав Л. П. и Х. Г. - полицаи при 02 РУП - СДВР, проверяващите

установили, че се наблюдавала прилежащата територия, в 10:48 същите спрели за проверка лице от мъжки пол, извършили щателна проверка на съдържанието на носената от него раница и на самото лице, но за предприетото спиране и проверка на лицето не било докладвано в Оперативната дежурна част (ОДЧ) при 02 РУП – СДВР. Полицай Л. П. записала нещо в нарядния си дневник, след което го прибрала и останала да пази провереното лице, а полицай Г. се насочил към паркирани в близост автомобили. Върнал се придружен от лице от женски пол, дошло и още едно лице от женски пол, и се провел някакъв диалог. В 10:55 ч. при полицаите П. и Г. - ПП 53/1, пристигнали други служители - А. и И. - ППГ 450 първата жена тръгнала с тях.

-В 10:57 ч. ПП53/ - т.е. жалбоподателката П. и Г. обявили в ОДЧ при 02 РУП - СДВР, че идват в управлението с лице за установяване, на което не последвало коментар от страна на оперативния дежурен.

-В 11:00ч. от пристигналия за оказване на съдействие друг полицейски патрул - ПП 450 е поискана справка за МПС с кюстендилска регистрация. Проверяващите се приближили до полицаите и негласния контрол преминал в явен. Проверяващите установили, че в нарядния дневник на ПП 53/1 - полицаи Л. П. и Х. Г. са вписали, че за времето от 10:50 ч. до 11:05ч. е извършена проверка на конкретен лек автомобил с водач Вяра Я., по същото време и на същото място е проверено и лицето З. Р., както и отбелязване, че двете лица са предадени на друг патрул - ППГ 450. Отражено било също, че за времето от 10:56 до 11:50 ч. е проверено лицето Б. П., съставен акт по Закона за българските документи за самоличност - чл. 6, без да е отразено, дали е задържан.

Описаното в справката на проверяващите за съдържанието на нарядния дневник съвпада със съдържанието на същия за конкретната дата и период от време, видно от представеното копие на съответните страници от същия по делото -л. 14-17.

В справката за проверката е посочено, че полицаи П. и Г. са допуснали пропуски в работата си, представляващи нарушения на конкретни разпоредби.

Извършени са следните процесуални действия във връзка с налагането на процесното наказание на жалбоподателката:

1.Същата се е запознала със справката от проверката на 20.04.2012г. , на същата дата е връчена и поканата за даване на писмени обяснения във връзка с извършени действия на 16.04.2012г. за времето от 10:45ч. до 11:00 ч. при спиране и проверка на лица и водач на МПС, посочено е, че обяснението се иска във връзка с нарушение на конкретни разпоредби – идентични с посочените в мотивите на обжалваната заповед – 10 от делото. Посоченото от жалбоподателката за направените вписвания в нарядния дневник съвпада с копие на същия на л. 16 , лявата част, като видно от същия не е вписано обаждане до ОДЧ като информация за служебна дейност на наряда.

2.На 20.04.2012г. жалбоподателката е представила писмените си обяснения в които не се съдържа изявление, че е уведомена ОДЧ на 02 РУП преди проверките, не се съдържат принципни различия с посоченото в справката на проверяващите, жалбоподателката е записала номера на двете проверявани МПС-та в бордовия си дневник, както и че са предадени за справка, за проверяваното лице посочва, че било без документи за самоличност, за направена щателна проверка на чантата му, а след като бил съставен акт за установяване на нарушение на водача на единия автомобил и колегата Й. Г. се разписал като свидетел по същия, уведомили ОДЧ на 02

РУП - СДВР, че идвали в управлението за „установяване”, определя поведението си като любезно и законосъобразно, и като грешка старанието да свършат с колегата й повече работа. Обяснението е прието на същата дата от началника на сектора – ответника по делото.

3. На същата дата е съставен Протокол за изслушване на жалбоподателката от ответника, при което същата е заявила, че е допусната грешка вследствие на желанието им се свърши повече работа.

Предвид горното, съдът приема за доказано, че в интервала от време, посочен в мотивите на обжалваната заповед - от 10:45 до 11:00ч., жалбоподателката П. и колегата й Г. - полицаи при 02 РУП -СДВР, като са изпълнявали функциите си като ПП 53/1 с район Ц. гара, са извършили действително проверка на лице от мъжки пол - Б. П. чрез фактически действия за проверка на самото лице и носената от него чанта - за времето от 10:48 ч. до 10:57 ч. , като в същия период от време са извършвани процесуални действия с още две лица - Вира Я. и З. Р., предадени в 10:55 ч. на друг полицейски патрул. Доколкото в справката на проверяващите за лицата от женски пол се сочи само проведен диалог, но и предадено от полицаи Г. на полицаи И. "нещо" , то съдът намира, че жалбоподателката П. не е участвала в проверка на лица от женски пол и на МПС за процесния времеви интервал, съвместно с колегата си е извършила проверка само на лице от мъжки пол - Б. П., спряно в 10:48, а в 10:57ч. е уведомен дежурният по ОДЧ за това лице, т.е. 9 минути след като е спряно за проверка.

Жалбоподателката е заемала длъжността полицаи в група ООР, в сектор „Охранителна полиция” при 02 РУП – СДВР видно от представените заповед за назначаването й и акт за встъпване в длъжност от 13.07.2009г. – полицаи в група ООР, на гърба на който е направено вписване, че е запозната с длъжностната характеристика на 15.07.2009г. , както и от кадрова справка на л. 67 от делото.

По делото е представена специфична длъжностна характеристика за заеманата длъжност – „полицаи” в група „Охрана на обществения ред”, сектор „Охранителна полиция” към РУП , издадена в екземпляр единствен, от което следва и че е типова длъжностна характеристика. Съгласно организационната структура по т. IV от длъжностната характеристика, заеманата длъжност е подчинена непосредствено на началник група „ООР”.

За заеманата длъжност от издателя на заповедта е представено удостоверение от група „Човешки ресурси” при 02 РУП – СДВР, съгласно която издателят на заповедта – В. Г. К., заема длъжността началник на сектор „охранителна полиция при същото районно управление.

Правни изводи на съда:

По издаването на заповедта от компетентен орган:

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, представляваща индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, е издадена от компетентен орган - началник на сектор в структурата на МВР, съобразно правомощията му по чл. 228, т. 4 от ЗМВР, предвид вида на наказанието – „писмено предупреждение” по чл. 226, ал. 1, т. 2 от същия закон.

Съгласно чл. 228, т. 4 от ЗМВР, служители на длъжност "началник на сектор", каквато е длъжността на издателя на заповедта, може да издава заповеди за налагане на наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1 – 3 от същия закон.

Посоченото правомощие по чл. 228, т. 4 от ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание е приложимо, тъй като наказанието е наложено от орган, заемащ длъжност началник сектор, която е по-висока длъжност от "полицай4, както следва и от обозначената йерархия на административните длъжности по Класификатора на длъжностите в системата на МВР, обн. ДВ бр. 10 /2011г. Тази принципна компетентност на органа да издаде оспорената заповед съдът приема за доказана от фактическа страна предвид безспорното между страните обстоятелство, че издателят на заповедта е заемал длъжността началник на сектор към датата на издаването ѝ.

Следователно, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не е налице нарушение по чл.146,т.1 АПК.

Съгласно чл.231, ал.1 ЗМВР, редът за налагане на наказание като процесното за нарушение, което не е квалифицирано по чл.227,ал.1 от същия закон (тежки нарушения на служебната дисциплина), се урежда в правилника за прилагане на закона. Изискванията за съдържание и форма на заповедта за дисциплинирано наказание са предвидени по чл.246,ал.1 ППЗМВР, които изисквания формално са спазени относно издаването на заповедта в писмена форма и предвид съдържанието: посочен е извършителят, правното основание за налагане на наказанието, нарушението, посочени са обстоятелствата, при които се счита, че е извършено нарушението – от формална страна. Това обуславя и извод, че не е допуснатото нарушение на изискванията относно съдържание на оспорената заповед и не е налице основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

В обстоятелствената част на заповедта не са изложени съображения за формата на вината, липсват мотиви относно определеното дисциплинарно наказание като вид и размер, органът не се е позовал на събрани и обсъдени данни относно цялостното поведение на служителя по време на службата – изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР при налагане на дисциплинарното наказание.

Съдът намира приложимост на въведените изисквания с посочената разпоредба във всички случаи на налагане на дисциплинарно наказание по ЗМВР, в това число и при наказание «писмено предупреждение», за налагането на което се препраща към ППЗМВР – чл.231,ал.1 ЗМВР, както следва и от трайната съдебна практика – например Решение № 7646/01.06.2011 г. по адм.д. № 16596/2009 Г., IIIотд. на ВАС. Същата е основана на правния принцип при налагане на наказание – да бъде установено наличието на вина у извършителя на деянието, представляващо нарушение на установени спрямо него задължения.

Процесното дисциплинарно наказание – „писмено предупреждение” не се налага при условията на обвързана компетентност от дисциплинарно наказващия орган. Този вид наказание не попада в хипотезите по чл.227,ал.1 ЗМВР, при които видът на следващото се дисциплинарно наказание - „уволнение”, е определен от законодателя. Поради това излагането на мотиви защо е наложено конкретното наказание като вид и размер е задължителен елемент от мотивите към заповедта.

Неспазването на задължителните изисквания по чл.229, ал.2 ЗМВР е

съществено нарушение на административно-производствените правила и самостоятелно основание за отмяна по чл.146,т.3 АПК.

Ответникът е приел писмените обяснения на жалбоподателката – спазено е изискването на чл.229,ал.1 ЗМВР и чл.225, ал.1 ЗМВР за налагане на наказанието в 2-месечен срок от узнаването за извършването на нарушението.

По делото се доказва, че жалбоподателката е запозната само с първите два акта, посочени в мотивите на заповедта като нарушени – Инструкцията за патрулно-постовата дейност и заповедта от 27.11.2009г. и не е запозната с Тактическия модел за действия на полицейските органи при проверка на превозни средства, водачи и пътниците в тях от 1998г., разяснение съгласно утвърден план на 16.02.1012г., тъй като в този ден жалбоподателката е била в законоустановен отпуск.

Съгласно чл.170,ал.1 АПК на доказване подлежат посочените фактически обстоятелства в мотивите на заповедта и изпълнението на законовите изисквания за издаването ѝ. Относно позоваването на други актове, в които се съдържа изложение на фактите – при установяването им, то същото е допустимо и съдът следва да цени като факти, подлежащи на установяване посочените в справката от проверката – негласно наблюдение на дейността на жалбоподателката и нейния колега.

Като факт, относим към деянието, квалифицирано като нарушение в мотивите на заповедта, е установеното в посочената справка, че не е докладвано на ОДЧ за започване на проверка на лица и МПС от двамата полицаи от ПП 53/1 в състав жалбоподателката и колегата и Г., като такива проверки действително са извършвани и е следвало да бъде уведомена ОДЧ при 02 РУП - СДВР, съгласно чл.122, ал.1 от Инструкцията и т. 6 от заповедта от 2009г.

Проверяващите са посочили в справката действията на двамата полицаи - П. и Г., а ответникът като е препратил общо към справката, не е разграничил и взел предвид конкретните фактически действия, извършени само от жалбоподателката. така същата е участвала пряко само в проверката на лице от мъжки пол, и не е участвала в проверката на МПС и други лица. За проверяването от жалбоподателката лице е съобщено на ОДЧ фактически 9 минути след като е спряно. Съдът приема, че ОДЧ при 02 РУП е уведомено за проверката на това лице - Б. П., тъй като именно в тази връзка се извършват действия по установяване на самоличност. Поради това не е налице неуведомяване по принцип за проверката.

Не е доказано обаче и не са изложени твърдения в мотивите на обжалваната заповед, защо дисциплинарно-наказващият орган приема, че деянието е извършено виновно именно от жалбоподателката, т.е. по силата на какво именно жалбоподателката е следвало да докладва още в 10:48 ч. за спирането на лицето за проверка, а не колегата ѝ полицаи Г.. Такъв извод не може да се направи от посочените като нарушени текстове на Инструкцията и заповедта и върху двамата ли лежи задължението за докладване и как се разпределят задълженията, респективно по старшинство например или според ситуацията. Както следва от

длъжностната характеристика на жалбоподателката, нейната дейност се организира и пряко ръководи от служители на длъжност полицейски инспектор и командир на отделение. Видно от нарядния дневник и от обясненията на другия член на полицейския патрул – Х. Г., той не е заемал такава длъжност. В доказателствата по административната преписка е посочен на длъжност полицаи, т.е. заема идентична длъжност по Единния класификатор на длъжностите в МВР.

От фактическа страна отговорността на жалбоподателката е ангажирана само за това, че ОДЧ е уведомено 9 минути след като е спряно лицето от мъжки пол и проверено. През този период обаче са предприети и други действия от нейния колега по проверка на МПС и други лица, конкретно жалбоподателката е следвало да пази провереното вече лице от мъжки пол. При тази усложнена ситуация - на едновременно изпълнение на процесуални действия от полицейските органи спрямо повече от едно лице и проверка на МПС, дисциплинарно -наказващият орган не е изложил мотиви точно в кой момент е следвало да бъде извършено уведомяването от тактическа гледна точка, предвид изложеното в обясненията на жалбоподателката, че проверяваното лице от мъжки пол е било без документи за самоличност и са предприети действия за обиск на лицето и чантата му за остри предмети с цел да не се използват срещу полицаите докато го отвеждат в РУП за установяване на самоличността.

Жалбоподателката не е била запозната с тематичен план за 02 РУП по "Тактическия модел за действия на полицейските органи при проверка на превозни средства, водачи и пътниците в тях" от 1998г., предвид отсъствието ѝ на 16.02.2012г., не се доказва да са предприети мерки впоследствие да бъде запозната или преди тази дата. Ответникът не се установи и съдържанието на т.3.3. от посочения Тактически модел по изричните указания на съда, а предвид писменото изявление в молбата от 14.06.2012г., то косвено ответникът признава, че жалбоподателката не е била задължена да спазва този модел, тъй като не е запозната с него.

С оглед на горното, съдът намира за недоказана вината на жалбоподателката доколкото не може да се прецени, дали е действала тактически правилно и следвало ли е да пренебрегне собствената си сигурност като вместо първо да извърши обиск на лицето и чантата му, без документ за самоличност, е следвало с приоритет да изпълни друго задължение - по уведомяването на дежурния по ОДЧ. Също не може да се направи извод, че при съвместно предприетата проверка с полицаи Г., че именно жалбоподателката е следвало да докладва, а не нейния колега, тъй като докладването на едно и също обстоятелство два пъти не е предвидено, логично и практически не е оправдано.

Пряко от текста на посочените като нарушени разпоредби, относима към задължението за докладване - чл. 122, ал.1, т.1 от Инструкцията и т. 6 от Заповедта от 2009г., не може да се направи извод, че точно жалбоподателката е била задължена за това. На основание чл. 46, ал.2 от закона за нормативните актове, такова задължение за жалбоподателката е недопустимо да се изведе чрез тълкуване на тези разпоредби или прилагане по аналогия като основание за дисциплинарната ѝ отговорност.

Видно от приетото по фактите, жалбоподателката не е предприела действия за проверка на МПС, с оглед на това без фактическо основание в мотивите на обжалваната заповед се твърди, че е нарушила свои задължения, свързани с такава проверка.

Ответникът не доказва съобразно разпределението на доказателствената тежест и не следва от фактите, че същата е извършила действия, относими към чл. 121 от Инструкцията. И в справката за проверка и в мотивите на заповедта не е извършено позоваване на конкретни факти, от които да бъдат проверени съобразно територията на действие кои са установъчните пунктове и кои точно не са „спазени“, какви са часовите графици и в какво се изразява точно неспазването им. С оглед на това не се доказва относими факти към изпълнението на задължения по чл.121 от Инструкцията от жалбоподателката. Поради непълнота на мотивите от фактическа страна, съдът не е в състояние да прецени дали жалбоподателката действително е следвало да изпълни задължението си по тази разпоредба от Инструкцията.

Изложеното води до извод, за неустановеност от фактическа страна, че жалбоподателката е допуснала нарушение на служебни задължения, освен това не са изложени мотиви и поради това не са взети предвид критериите по чл. 229, ал.2 ЗМВР при определяне на вида и размера на наказанието - тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата при които е извършено формата на вината и цялостното поведение по време на службата. Във връзка с последното не се установява, на жалбоподателката да са налагани други дисциплинарни наказания.

Жалбоподателката не доказва, че е ползвала разрешен ученически отпуск на датата на връчване на обжалваната заповед, съдът не констатира допуснато нарушение при връчването на обжалваната заповед.

Изложеното води до извод, че ответникът не доказва съобразно чл. 1780, ал.1 АПК наличието на фактическите основания, посочени в мотивите на заповедта и спазването на законовите изисквания при преценка му за налагане на процесното дисциплинарно наказание на жалбоподателката, обжалваната по делото заповед е и материално незаконосъобразна – основание по чл.146, т.4 АПК за отмяната ѝ.

По горните съображения, оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в изискващата се писмена форма, но при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и несъответства на материалния закон. Жалбата е основателна и заповедта следва да бъде отменена.

При този изход на делото, на основание чл. 143, ал.1 АПК, на жалбоподателката следва да се присъдят направените разноски по делото - 10 лв. за държавна такса и 300 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно представените вносна бележка и посоченото в договора с адвоката, за платено в брой възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София –град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № з – 184 / 02.05.2012г. на началника на сектор „Охранителна полиция” при 02 Районно управление „Полиция” на Столична дирекция на вътрешните работи, по жалба на Л. Н. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място].

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, ДА ЗАПЛАТИ на Л. Н. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 310 (триста и десет) лв. за разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд - с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от получаване на препис от решението.

Административен съдия: